

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 3.

V Ljubljani, dne 1. sušca 1897.

Leto XVII.

Essehrin kip.

Svoji ljubici Essehri
Je sezidal Abdurrhaman
Ob valeh Gvadalkivira
Čarokrasen grad.
Mnog iz Kordove prihaja
Moslem in po stezah vrta
Izprehaja se, napaja
Si oči čudeče.
Glej, ciprese kot duhovi
Temne v zrak se dvigajo
A pred njimi lavorike
Kot začarane kraljične
Se priklanjajo.
In pod njimi vodometa
Vôdice šume zaspale,
S kapljicami poigrava
Si nebeški solnčni žarek
In zefir lehak.
In ti hrami, te dvorane!
Dvigajo se vitki stebri
Pod visokim svodom;
In oboki križajo se,
V lokih drznih spenjajo se
Pod nebo visoko.
A po stenah arabeske
Se prepletajo, cvetejo
Bujno in fantastično,
Kakor sanje v duši mladi ...
Ah, in sanje v duši mladi
Si žele še več, še več ...
Kje so huris črnooke,
Črnooke, črnolase,

Črnolase, belopolte,
Da krase ta kras?
Tukaj! Glej — ob vhodu krasna
Huri — ne, saj to ni huri,
To ni krasotica živa —
To je kip Essehre!

»Abdurrhaman, Abdurrhaman!
Allah tebe naj prokolne,
Naj zapre ti svoje dvore
Ker korana ne spoštuješ!
Kaj prepoved je korana?
Allah eden, in njegova
Je prepoved ta:
Vernik! ne okrašaj hiše,
Niti hiše, ne svetišča
S kipom si človeškim —
Ker to je ničemurnost!
Ti pa zaslepljen od strasti
In ničemurnosti grešne
Si postavil kip Essehri
Vsem v pohujšanje!« — —
Tak' jeze se po Kordovi
Starci moslemini,
In prete nebeško kazni,
In žele nebeško kazni.

Odgovarja jim kalif:
»Oj, vi starci moslemini, —
Vi bojite se, kaj ne da,
Da naposled se še vaša
Lica ne upodobijo?

Brazgotine vse in gube
Lica, čela vašega,
Razoranega od strasti —
Naj li jih vrstniki zro,
Naj li se ohranijo
Do potomcev vaših poznih?
O sramota, o sramota!
Koran sveti, na pomoč! . . . »
»Odpri koran, Abdurrhaman,
Čitaj koran, suro peto,
Čitaj v njej prokletstvo svoje! . . . »
»Oj, vi verniki častiti,

Potolažite si srd! —
Vse na svetu se izpreminja,
Nove misli, nove želje —
In le koran naj bo star?
Moslemini pravoverni,
Saj i vi ste za napredek —
Le pomislite na suro,
Ki o vincu govori! . . . »

Zlobno se kalif nasmeje;
Moslemi osramočeni
Grizejo se v ustnice.

Aleksij Nikolajev.

V mraku.

Leži kot lepa mlada žena
Pred mano zemlja pomlajena,
Nje dih je sladki vonj cvetlic,
Nje smeh zveneči — petje ptic.

V dvorani širni, neizmerni
Počiva na blazini perni
Nad njo lestenca jasni žar
Telesa nje obseva čar.

V lestencu luč medli, umira,
In žena v sen oko zapira —
Nje smeh, nje glas, kako je tih,
Opojni čutim le nje dih . . .

V lestencu luč je dogorela,
Ženo tihotna noč objela,
Kot sanje bajne nad glavo
Ji zvezde zlate zasijo.

Nobenega ni ljubca blizi
— Ima jih več ko zrn na nizi —
Oh, sama sredi te noči
Ta lepa žena spi, leži!

Kazimir Radič.

Zvečer.

Pohiti solnčece zlato,
Pohiti hitro za goro;
Ko ti zaideš proč od nas —
Hitim jaz k ljubici na vas!

Ko tebe, solnčece, več ni,
Vse lepše nje oko žari,
In ko večerni hlad pihlja,
Vse slajše ona šepeta . . .

I. N. Resman.

